

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Sýkorové a soudkyň JUDr. Ivany Hesové a JUDr. Aleny Bílkové ve věci

žalobců: a) **Ing. Jan M.**, narozený dne xxx
b) **Ing. Petra M.**, narozená dne xxx
oba bytem xxx
oba zastoupení advokátem JUDr. Ing. Pavlem Schreiberem
sídlem Jakubská 121/1, 602 00 Brno

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo pro místní rozvoj**, IČO 66002222
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha 1

o přiměřené zadostiučinění 99 750 Kč a náhradu škody 83 933 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. dubna 2016, č. j. 25C 64/2014-36, po zrušení rozsudku odvolacího soudu ze dne 26. října 2016, č. j. 28Co 270/2016-99, rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 17. ledna 2018, č. j. 30Cdo 1268/2017-130, a po zrušení usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. prosince 2018, č. j. 30Cdo 3872/2018-174, a rozsudku odvolacího soudu ze dne 25. dubna 2018, č. j. 28Co 270/2016-148, nálezem Ústavního soudu ze dne 7. června 2021, sp. zn. I. ÚS 809/19,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé (výrok I.) a ve výroku o nákladech řízení (výrok III.) **potvrzuje**.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení před soudem odvolacím, dovolacím a ústavním částku 125 440,48 Kč, do patnácti dnů od právní moci rozsudku, a k rukám JUDr. Ing. Pavla Schreiber, advokáta.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované, aby zaplatila do tří dnů od právní moci rozsudku žalobci a) částku 30 000 Kč, žalobkyni b) částku 30 000 Kč a oběma žalobcům společně a nerozdílně částku 52 173 Kč, to vše spolu s úrokem z prodlení z těchto částek ve výši 8,05 % ročně od 15. 7. 2014 do zaplacení (výrok I.), zatímco žalobu v rozsahu, v němž se žalobci a) a b) domáhali každý zvlášť zaplacení částky 19 875 Kč a oba společně a nerozdílně zaplacení částky 31 760 Kč, to vše spolu s úrokem z prodlení z těchto částek ve výši 8,05 % ročně od 15. 7. 2014 do zaplacení, zamítl (výrok II.). Rozhodl o povinnosti žalované zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobcům společně a nerozdílně částku 29 267 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Ing. Pavla Schreiber, advokáta (výrok III.).
2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se oba žalobci domáhali vůči žalované zaplacení zadostiučinění ve výši 99 750 Kč s příslušenstvím (společně a nerozdílně) za nemajetkovou újmu z důvodu nepřiměřené délky územního řízení o umístění stavby (novostavby) rodinného domu, garáže a skleníku. Rovněž se domáhali po žalované zaplacení náhrady škody, která jim vznikla v důsledku nesprávného úředního postupu stavebního úřadu v tomto územním řízení, a to ve výši 83 933 Kč s příslušenstvím. Žalovaná na svoji obranu uvedla, že žádost žalobců o odškodnění předběžně projednala a dospěla k závěru, že k nesprávnému úřednímu postupu nedošlo, neboť posuzované řízení skončilo zastavením z důvodu, že žalobci nepředložili potřebné doklady k žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby. Uplatnila též námitku promlčení nároků a navrhla, aby žaloba byla zamítnuta.
3. Soud prvního stupně provedl účastníky navržené důkazy a po jejich zhodnocení dospěl ke skutkovým a právním závěrům, které odvolací soud jen stručně shrnuje. Žalobci splnili podmínku pro soudní uplatnění nároku na odškodnění majetkové a nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním podupem, předvídanou ust. § 14 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, a námitku promlčení zažalovaného nároku neshledal důvodnou. Ohledně průběhu a výsledku posuzovaného řízení vzal za prokázané, že žalobci podali dne 11. 5. 2009 žádost o rozhodnutí o umístění stavby, dne 18. 6. 2009 pak byli vyzváni k doplnění. Řízení bylo následně zastaveno (pro nedoplnění podkladů) dne 3. 3. 2010, odvoláním žalobců bylo pak toto rozhodnutí zrušeno. Stavební úřad pak rozhodoval meritorně (o zamítnutí žádosti) dvakrát (dne 22. 4. 2011 a 30. 12. 2011); v každé fázi prvostupňového řízení byli žalobci vždy znovu vyzváni k doplnění dalších podkladů. Následně pak z důvodu vyloučení zúčastněných úředních osob byla věc přikázána k vyřízení Městskému úřadu Xxx (24. 8. 2012), který následně žalobce vyzval k dalšímu doplnění, k jejich žádosti z ledna 2013 prodloužil stanovenou lhůtu a pro jejíž marné uplynutí dne 30. 6. 2013 pak řízení zastavil s právní mocí ke dni 23. 8. 2013. Žalobci vynaložili v souvislosti s posuzovaným řízením náklady, a to 1 000 Kč za žádost o vydání územního rozhodnutí, 500 Kč za připojení k místní komunikaci, 400 Kč za výpisy

z katastru nemovitostí, 2 856 Kč za technickou pomoc při zpracování podkladů pro územní řízení, 2 500 Kč za měření radonu, 110 Kč za vyjádření Telefónica O2 Czech Republic, a.s., 36 492 Kč za projektovou dokumentaci, 87 Kč za poštovné a za právní služby ve výši 29 889 Kč. Ze strany stavebního úřadu došlo k nesprávnému úřednímu postupu, který spočíval nejen v nepřiměřené délce správního řízení, ale i v jednotlivých nečinnostech a nerespektování závazného právního názoru odvolacího správního orgánu. S odkazem na stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp.zn. Cpjn 206/2010, dovedl, že nepřiměřená délka správního řízení se dotkla sféry žalobců mimo jiné tím, že „předmětem zkoumaného správního řízení byla otázka umístění stavby rodinného domu, v němž hodlali žalobci do budoucna uspokojovat své bytové potřeby,“ přičemž v poměrech žalobců se pak absence včasného rozhodnutí projevila tak, že na zamýšlenou výstavbu rodinného domu rezignovali a byli nuceni nalézt jiné - z časového hlediska dosažitelné - řešení. Ve vztahu k nákladům řízení konstatoval, že tyto byly (v rozsahu vymezeném výše) vynaložené v souvislosti s předmětným správním řízením marně a v příčinné souvislosti se zjištěnou nepřiměřenou délkou řízení pak představují škodu na straně žalobců. Přiznal každému žalobci přiměřené zadostiučnění za nemajetkovou újmu ve výši 30 000 Kč a dále společně a nerozdílně nárok na náhradu škody, která jim vznikla v důsledku nesprávného úředního postupu stavebního úřadu ve výši 52 173 Kč; ve zbytku žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř.

4. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolání, ve kterém namítala, že soud prvního stupně nesprávně dovedl, že v daném případě se jedná o újmu analogickou újmě vznikající účastníku soudního řízení a že rozhodující skutečností pro rozhodnutí o žalobou uplatněném nároku žalobců je celková délka správního řízení. Soud prvního stupně tak nevyzval žalobce k objasnění toho, jaká konkrétní nemajetková újma jim v důsledku takového konkrétního porušení povinností správním orgánem vznikla, jako i k objasnění konkrétních skutečností zakládajících příčinnou souvislost mezi průtahy a vznikem konkrétní nemajetkové újmy. Odvolatelka zdůrazňovala, že žalobci od podání žádosti o územní umístění stavby věděli, že je jejich povinností doložit potřebnou dokumentaci, proto nemohli trpět nejistotou z výsledku správního řízení, neboť jejich záměr stavby nemohl být do doby doložení všech zákonem stanovených příloh umístěn. Skutečnost, že záměr nebyl umístěn, tak nemůže jít k tíži správních orgánů, jestliže sami žalobci nesplnili výzvu k odstranění nedostatků, kterou vydal MÚ Xxx, odbor výstavby, dne 17. 10. 2012, a řízení z tohoto důvodu bylo 18. 07. 2013 zastaveno. Odvolatelka také vytykala soudu prvního stupně, že nesprávně posoudil otázku náhrady nákladů vynaložených v souvislosti s posuzovaným správním řízením. Poukázala na to, že náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost tak učinit v průběhu řízení na základě procesních předpisů anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána. Z této úpravy je zřejmé, že správní řízení je založeno na zásadě, že každý účastník si nese sám své vlastní náklady. Správní řád tedy náhradu nákladů řízení zohledňuje, byť způsobem, který zásadně nepočítá s tím, že by účastníku řízení byla náhrada nákladů přiznávána. Tvzení soudu prvního stupně, že byly náklady žalobců vynaloženy marně, tudíž neobstojí, neboť nemůže jít k tíži správních orgánů skutečnost, že žalobci podali z vlastní vůle žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby a tuto žádost pak nedokázali předložit v bezvadném stavu, protože bylo řízení zastaveno. Zdůrazňovala, že ze správního spisu vyplynulo, že celková délka řízení byla způsobena jednáním žalobců, kteří od počátku řízení předložili nekompletní žádost o vydání územního rozhodnutí a nikdy ji neuvedli do bezvadného stavu - opakovaně neuvedli svůj návrh na umístění stavby do souladu s platným územním plánem obce Xxx, nepřizpůsobili umístění stavby neutrálnímu stavu území v dané lokalitě a nerespektovali podmínky v území dané původní zástavbou. Pokud by žalobci svůj návrh upravili a umístili jej tak, jak byla umístěna původní stavba v území, stavba by na základě rozhodnutí o umístění stavby byla umístěna. Stavba by nemohla být realizována, protože nebyla v souladu s územním plánem obce a nerespektovala zachování hodnot v území, a právě z tohoto důvodu pro nedoložení podkladů

žalobci stavebnímu úřadu došlo k zastavení územního řízení. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud změnou rozsudku ve vyhovující výroku o věci samé žalobu zamítl.

5. Žalobci považovali rozsudek soudu prvního stupně za věcně správný a navrhli, aby byl potvrzen.
6. Odvolací soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 26. 10. 2016, kterým změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že zamítl žalobu na zaplacení částky 30 000 Kč každému ze žalobců a na zaplacení částky 52 173 Kč oběma žalobcům společně a nerozdílně, vše se zákonným úrokem z prodlení od 15. 7. 2014 do zaplacení, a dále rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů. Přiklonil se ke skutkovým zjištěním učiněným soudem prvního stupně, ale učinil jiné právní posouzení věci. Dovodil, že územním rozhodnutím o umístění stavby stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, posuzuje veřejný zájem při provádění stavby, přičemž je oprávněn vyzvat žadatele, aby upravil svůj záměr. Přihlédl k tomu, že posuzované řízení bylo zastaveno, protože žalobci nevyhověli výzvě stavebního úřadu k doplnění podkladů. Uzavřel, že k nesprávnému úřednímu postupu, který by spočíval v nepřiměřené délce správního řízení, tudíž nemohlo dojít a žalobcům nevznikl nárok na odškodnění ani nemajetkové újmy, ani na odškodnění nákladů, které ve správním řízení vynaložili.
7. Dovolací soud na základě dovolání žalobců zrušil rozsudek odvolacího soudu rozsudkem ze dne 17. 1. 2018, č. j. 30Cdo 1268/2017-130, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vyslovil právní názor, že v případě žalobců měl výsledek územního řízení přímý vliv na rozsah jejich vlastnického práva, proto lze na délku posuzovaného řízení aplikovat čl. 6 odst. 1 Úmluvy a na něj navazující judikaturu ESLP a judikaturu Nejvyššího soudu, včetně Stanoviska sp. zn. Cpjn 206/2010. Právo umístit stavbu má původ ve vnitrostátním právu, neboť rozhodnutí o umístění stavby je vydáno na základě splnění předpokladů uvedených v právních předpisech, které jsou součástí tuzemského právního řádu. V daném případě základ předmětného závazku je soukromoprávní povahy, protože judikatura dovodila, že ačkoli zákaz stavby má svůj základ v právu veřejném, je právo stavby civilní (soukromoprávní) povahy.
8. Odvolací soud po opětovném přezkoumání napadeného rozsudku a předcházející řízení znovu vycházel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně o průběhu posuzovaného řízení, neboť pro rozhodnutí ve věci významné skutečnosti byly zjištěny procesně správným způsobem. Dospěl k závěru, že sice došlo k porušení práva žalobců na projednání a rozhodnutí věci v přiměřené lhůtě, nicméně způsobenou nemajetkovou škodu shledal nepatrnou a samotné konstatování porušení práva se mu jevilo jako dostačující. Dovodil také, že nárok žalobců na náhradu škody je částečně promlčen. Vydal rozsudek ze dne 25. 4. 2018, č. j. 28Co 270/2016-148, kterým změnil rozsudek soudu prvního stupně v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé tak, že se zamítá žaloba na zaplacení částky 30 000 Kč každému ze žalobců a na zaplacení společně a nerozdílně oběma žalobcům částky 52 173 Kč, to vše spolu s úrokem z prodlení z těchto částek ve výši 8,05 % ročně od 15. 7. 2014 do zaplacení, a soud konstatuje, že v řízení zahájeném dne 10. 5. 2009 u Úřadu městyse Xxx, stavebního úřadu, o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby: novostavba, RD, garáž, skleník, na pozemcích parc. č. xxx a xxx, v k.ú. Xxx, ve věci žalobců Ing. Jana M. a Ing. Petry M., obou bytem Xxx xxx xxx, došlo k porušení práva žalobců na projednání a rozhodnutí věci v přiměřené lhůtě. Uložil žalované povinnost zaplatit žalobcům na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů a dovolacím soudem částku 77 509,60 Kč, do patnácti dnů od právní moci rozsudku, k rukám JUDr. Ing. Pavla Schreiber, advokáta.
9. Proti tomuto rozsudku podali žalobci dovolání, avšak dovolací soud usnesením ze dne 11. 12. 2018, č. j. 30 Cdo 3872/2018-174, dovolání žalobců odmítl jako nepřipustné s tím, že v daném případě bylo rozhodnuto o peněžitých plněních nepřevyšujících 50 000 Kč,

a to s tím, že odvolací soud rozhodoval jednak o přiměřeném zadostiučinění za nemajetkovou újmu pro každého ze stěžovatelů ve výši 30 000 Kč s příslušenstvím, jednak o nárocích na náhradu škody v celkové výši 52 173 Kč s příslušenstvím, které se skládá z několika dílčích částek (ve výši 1 000 Kč za správní poplatky, ve výši 500 Kč za žádost o připojení ke komunikaci, ve výši 400 Kč za výpisy z katastru nemovitostí, ve výši 2 856 Kč za zpracování podkladů pro územní řízení, ve výši 2 500 Kč za měření radonu, ve výši 110 Kč za vyjádření vlastníka sítí, ve výši 36 492 Kč za rozpracovanou projektovou dokumentaci, ve výši 87 Kč za poštovné a ve výši 8 228 Kč za odměnu advokáta.

10. Žalobci podali proti shora uvedeným rozhodnutím odvolacího a dovolacího soudu ústavní stížnost. Proti rozsudku odvolacího soudu namítali, že odvolací soud nerespektoval závazný právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. 1. 2018 č. j. 30Cdo 1268/2017-130. Považovali za nesprávné zamítnutí nároku na náhradu nákladů spojených s realizací stavby, přičemž u nákladů v souvislosti s přípravou stavby rodinného domu (návrh stavby a dokumentace k územnímu řízení) ve výši 36 492 Kč zaplacené podle daňového dokladu ze dne 10. 7. 2011 nesouhlasili s odvolacím soudem, že nejde o marně vynaložené náklady, zaplatili za provedené práce a mají možnost rozpracovaný projekt rodinného domku i nadále využít. Zdůraznil, že tento návrh stavby a dokumentace k územnímu řízení byl natolik specifický k danému místu, že projekt nabylo možné pro další potřeby stěžovatelů využít. Projekt byl se zhotovitelem projednáván ke dni 1. 1. 2009, veškeré návrhy a předběžné projednávání, které bylo ze strany zhotovitele provedeno, je s ohledem na časový odstup nadále nevyužitelné. Ústavní soud nálezem ze dne 7. 6. 2021, sp. zn. I. ÚS 809/19, vyslovil, že usnesením Nejvyššího soudu v Praze ze dne 11. prosince 2018, č. j. 30Cdo 3872/2018-174, a rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. dubna 2018, č. j. 28Co 270/2016-148, byla porušena práva žalobců, zaručená v čl. II. odst. 1 a v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a uvedená rozhodnutí proto zrušil. Zavázal odvolací soud, aby se vypořádal s argumentací žalobců, podle které se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, kdy Nejvyšší soud (spolu s Evropským soudem pro lidská práva) dlouhodobě judikuje, že pouhé konstatování porušení práva je možné jako kompenzaci využít pouze ve výjimečných případech, které takový postup vyžadují. V tomto směru jsou povaze věci odpovídající spíše závěry soudu prvního stupně, jenž mj. konstatoval, že má v kontextu tohoto případu nepeněžitě zadostiučinění za nedostatečné, a to zejména s ohledem na míru nepřiměřenosti celkové doby trvání předmětného řízení, jakož i s ohledem na nezanedbatelné průtahy (období nečinnosti) přičitatelné výhradně stavebnímu úřadu, jakož i s ohledem na opakovaně rušená rozhodnutí, naposledy též s výslovnou výtkou vůči nerespektování dříve vysloveného názoru odvolacího orgánu. Zdůraznil, že tyto okolnosti vylučují dostatečnost nepeněžitě zadostiučinění a je třeba tedy poskytnout zadostiučinění v peněžitě formě. Výsledek územního řízení měl přímý vliv na rozsah vlastnického práva žalobců a na daný případ tedy lze aplikovat čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a navazující judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Právní závěr, že žalobci opakovaně nedoložili podklady nutné pro řádné posouzení jejich žádosti o vydání územního rozhodnutí a nepřizpůsobili umístění stavby do souladu s platným územním plánem obce, proto na jejich straně nelze dovodit extrémní stav nejistoty v průběhu posuzovaného řízení, se jeví v extrémním nesouladu se skutkovými zjištěními. Dále konstatoval, že odvolací soud nevzal dostatečně v úvahu podložené tvrzení žalobců, že výzva stavebního úřadu pro ně znamenala, že po třech letech se opět dostali na samý začátek celého územního řízení, kdy podklady, které doposud stavebnímu úřadu doložili, pozbyly platnosti a oni by je museli předkládat znovu. Teprve potom a proto se rozhodli v daném řízení nepokračovat. Ústavní soud také uložil odvolacímu soudu, aby zvážil námitku a argumentaci žalobců, pokud jde o zásah do jejich práva na náhradu škody, způsobené nesprávným úředním postupem, a to ve vztahu k počátku a běhu promlčecí lhůty. Přitom není od věci právní názor žalobců, že v době, kdy vynakládali finanční prostředky

např. na úhradu výpisů z katastru, nechávali si změřit úroveň radonu, zajišťovali připojení nemovitosti na místní komunikaci atd., nemohli ještě vědět, že se bude jednat o škodu a kdo za tuto škodu případně odpovídá. Tehdy se pro ně jednalo prostě o výdaje, spojené se zamýšlenou stavbou rodinného domu, tedy o vzniku škody se nemohli dozvědět dříve, než po obdržení výzvy stavebního úřadu, aby obnovili předložené doklady, na což rezignovali.

11. Odvolací soud znovu přezkoumal napadený rozsudek soud prvního stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé a závislém výroku o nákladech řízení, jako i předcházející řízení, podle § 212 § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř., a vázán právním názorem Ústavního soudu dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
12. Odvolací soud znovu vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně o průběhu posuzovaného řízení, neboť pro rozhodnutí ve věci významné skutečnosti byly zjištěny procesně správným způsobem, a vzal v úvahu názor ústavní soudu, že v kontextu tohoto případu nepeněžitě zadostiučinění je nedostatečné, a to zejména s ohledem na míru nepřiměřenosti celkové doby trvání předmětného řízení, nezanedbatelné průtahy a období nečinnosti přičitatelné výhradně stavebnímu úřadu, opakovaně zrušená rozhodnutí (naposledy také s výtkou nerespektování dříve vysloveného názoru odvolacího orgánu), když tyto okolnosti vylučují dostatečnou snad peněžitě zadostiučinění a je třeba poskytnout zadostiučinění v peněžitě formě. Přihlédl rovněž k tomu, že podle ústavního soudu je třeba vzít v úvahu podložené tvrzení žalobců, že nová výzva k předložení dokladů pro ně znamenala, že po třech letech se opět dostali na samý počátek celého územního řízení, kdy podklady, které doposud stavebnímu úřadu doložili, pozbyly platnosti a oni by je museli předkládat znovu; teprve potom se rozhodli v daném řízení nepokračovat. Ve světle názoru ústavního soudu posoudil odvolací argumentaci žalobců ohledně zásahu do jejich práva na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem ve vztahu k počátku běhu promlčecí doby.
13. Ze skutkových zjištění soudu prvního stupně uvedených v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je nepochybné, že žalobci podali žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby dne 11. 5. 2009, dne 11. 2. 2010 podali žádost o opatření proti nečinnosti, přičemž k tomuto postupu si zvolili zástupcem advokáta, který převzal zastoupení dne 11. 1. 2010. Stavební úřad Xxx, který po vyloučení starosty Xxx byl pověřen rozhodováním věci žalobců, vyzval dne 17. 10. 2012 žalobce k doplnění, respektive obnovení podkladů ve lhůtě do 31. 1. 2013, kterou k žádosti žalobců prodloužil do 30. června 2013. Jelikož žalobci rezignovali a rozhodli se v řízení nepokračovat, bylo řízení o umístění stavby dne 18. 7. 2013 zastaveno. Žaloba byla podána dne 30. 7. 2014.
14. Za této situace dospěl odvolací soud po zhodnocení vzniklé nemajetkové újmy žalobců a popsanych specifických okolností posuzovaného řízení k závěru, že přiměřeným a spravedlivým zadostiučiněním je částka 30 000 Kč každému z nich.
15. Pokud jde o výdaje na správní poplatek 1 000 Kč za podanou žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby, poplatek 500 Kč za povolení připojení nemovitosti na místní komunikaci, poplatek 400 Kč za výpisy z katastru nemovitostí, za fakturu na částku 2 856 Kč za technickou pomoc na zpracování podkladů pro územní řízení stavbě rodinného domu, za cenu 2 500 Kč za měření radonu, úhradu 110 Kč za listiny vystavené společností vlastníku sítě a za poštovné 87 Kč, jedná se o výdaje spojené se zamýšlenou stavbu rodinného domu, které byly marně vynaloženy, přičemž nárok na jejich náhradu promlčen není.
16. Ohledně nákladů vynaložených na právní služby ve výši 8 228 Kč, které v souvislosti se správním řízením žalobcům vznikly, je třeba dovodit, že tyto nejsou běžnými náklady, jejichž náhradu nelze žalobcům přiznat, neboť o nich rozhoduje správní orgán, protože tyto

náklady žalobcům vznikly v souvislosti s jejich obranou proti nečinnosti orgánů ve stavebním řízení a v případě běžného chodu věcí by k jejich vynaložení nedošlo.

17. U nákladů v souvislosti s přípravou zamýšlené stavby rodinného domu ve výši 36 492 Kč, tj. návrh stavby a dokumentace k územnímu řízení, odvolací soud dovodil, že jde o marně vynaložené náklady v souvislosti s řízením umístění stavby, neboť žalobci nemají možnost takto rozpracovaný projekt rodinného domku nadále využít. Přihlédl k tomu, že v této fázi územního řízení se pracuje pouze s terémem, tedy se posuzuje, zda v konkrétní oblasti může určitá stavba být umístěna, a nejde o projektovou dokumentaci, která by se po technické stránce posuzovala v další fázi stavebního řízení.
18. Z uvedených důvodů odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé a ve výroku o nákladech řízení jako věcně správný podle § 219 o. s. ř.
19. O náhradě nákladů řízení před odvolacím soudem, dovolacím soudem a ústavním soudem rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobci byli v odvolacím řízení, dovolacím řízení i řízení před ústavním soudem úspěšní, a to ohledně požadavku na přiznání peněžitého zadostiučinění každému po 30 000 Kč každému, přičemž jeho výše závisela na úvaze soudu, i ohledně požadavku na náhradu škody ve výši 52 173 Kč. Náklady na jejich straně představují odměnu za zastupování advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dále AT. Za tarifní hodnotu je přitom považována částka 102 173 Kč zjištěná jako součet (§ 12 odst. 3 AT) částky 52 143 Kč (náhrada škody; § 8 odst. 1 AT) a částky 50 000 Kč (zadostiučinění; § 9 odst. 4 písm. a/ AT). Takto zjištěná částka 5 220 Kč za 1 úkon právní služby je upravena podle § 12 odst. 4 AT (snížena o 20 %). Žalobcům tak náleží každému odměna za 9 úkonů právní služby (u odvolacího soudu za dvě písemná vyjádření ve věci, účast při jednáních ve dnech 12. 10. 2016, 26. 10. 2016 a 18. 4. 2018 a 22. 9. 2021, před dovolacím soudem za dvě podaná dovolání dne 10. 2. 2014 a dne 27. 7. 2018 a u Ústavního soudu za podání ústavní stížnosti dne 6. 3. 2019), ke každému úkonu pak náhrada hotových výdajů advokáta po 300 Kč (§ 13 odst. 1, 3 AT), tj. celkem oběma za 18 úkonů právní služby, 18 paušální náhrad hotových výdajů, dále cestovné ke čtyřem soudním jednáním 2 439,80 Kč, 2 439,80 Kč, 2 439,80 Kč a 2 633,80 Kč, náhrada za promeškaný čas 4 000 Kč a soudní poplatek z dovolání 14 000 Kč, celkem 108 521,19 Kč, s připočtením DPH 21 % ze součtu odměny a náhrady výdajů, tj. 16 919,29 Kč, činí celkové náklady 125 440,48 Kč. Lhůta a místo plnění byly stanoveny podle ust. § 160 odst. 1, § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky, jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř., § 239 o. s. ř.).

Účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, zmeškání lhůty **nelze** prominout

(ust. § 240 odst. 1, 2 o. s. ř.) a není-li v ust. § 241 o. s. ř. stanoveno jinak, musí být odvolatel zastoupen advokátem nebo notářem.

Praha 29. září 2021

JUDr. Věra Sýkorová v. r.
předsedkyně senátu